

tizmus egy új formáját. Közösség alakult, mert a mi érdekünkben, a mi gondjainkat mondták el a hozzászólók. A sok mi-ből figyelemfelhívóan kilóg az ők mondták. Összesen talán 20-an. Elfogadom, ez részben természetes. Egyrészt minden közösségben van, aki valamely kérdést mélyebben ismer, vagy érthetőbben összefoglal, ezért odafigyelnek rá. Másrészt nem az ujjukból szopják mondani-valójuk, hisz a mi közös dolgainkat ismerik, és azt vitatják pro és contra. De MI bölcsész szakokat hallgatók, a magas kultúra várományosai, a többszáz jelenlévőből csak 20-30 vitaképes embert tudunk felmutatni?

Magába szállhat a szerző és olvasója: Tudja-e nagy nyilvánosság előtt is kifejteni nézeteit és tud-e azok mellett ellenállásba ütközve is érvelni? Megtanultuk-e a meggyőzés elfogadását vagy a legnehezebbet, a jó kompromisszum kötését?

Már pedig ezt csak közösségben lehet megtanulni; eszmei, érdeklődési vagy egyszerűen együttélési közösségben.

Sajnos az eszmei-érdeklődési közösségekből van a legkevesebb. De ha van, vagy valahol alakul, könnyen nevezik "csoport"-nak. Ez a szemlélet vágja el egy szűkebb közösség, nagy közösséggé alakulásának folyamatát.

Lélektanilag ugyanez történt a bevezetőben említett középiskolai parlamenten is, csak dologi oldalról.

A városi vezető dorgálása után mély csönd keletkezett. Majd kilégzés és megindul a beszélgetés először a parlamentről, később valaki leéjti a tollát, aztán viccet mesél, végül mindenki haza akar már menni.

Egyszerű példája annak, hogyan atomizálódik egy alakuló érdeklődési közösség. Sök hasonló esetet megélhettünk már. Talán csak éreztük ezt néha, egyedül hazafelé ballagva.

Az ideai parlament után természetesen a siker érzésével csoportban beszélgetve láttam hazamenni éjjel felé a hallgatóságot. De ne csak a szenzáció ereje lobbanjon érdeklődésünkben, hanem mint eszmei közösség, hosszú távon kísérjük végig mindannyian a megvalósulás eredményeit.

Cserkaszkzy Miklós

+ + +

### Nézők vagy szereplők?

Kari diákparlament. Azt hiszem nem bűn, ha sarkitum, bizonyos szempontból mérlegelem a parlament szerepét.

Nézőként vagy szereplőként éltük-e meg az eseményeket? Megmaradt bennem az a kijelentés, mely szerint a diákság nagy része politikailag kiskorú, képtelen arra, hogy a kar belső ügyeiben véleményt nyilvánítson. Az érdektelenségünket, tehetatlenségünket kicsit misztifikáló kijelentés, úgy érzem mégis igazgá vált. Legszembetűnőbbben ez a KISZ által megbízott bizottság ill. a KISZ vezetőségi tag által a parlament elé terjesztett érdekvédelmi tervezetek vitájában nyilvánult meg.

Kétségtelen, hogy egy kari parlament adja a legdemokratikusabb lehetőséget a diákok számára, hogy a kar ügyeibe beleszóljanak, véleményt nyilvánítsanak, döntsenek. Mi pedig még csak próbára sem tehattük politikai érett-

ségünket, felelősségtudatunkat, döntőhozó képességünket! Mindettől a lehetőségtől-felelősségtudatunk fejlesztésének lehetőségétől-negfosztottak bennünket azzal, hogy szavazásképtelenné tették a parlamentet.

De hát kinek áll jogában szavazást kérni? Ki engedheti meg, hogy szavazzunk? Ki ítélhet ilyenkor a többség nevében? A szavazás a parlamenten végülis az egyetlen forma, hogy a közösség akarata-éppen, mert egyenként történik-érvényesüljön. Szavazás hiányában lehetőség nyílt arra, hogy a két eltérő tervezet készítői, a maguk nevében alakíthassák érdekvédelmi tervezeteiket. A kompromisszumos megoldás létrejötte után-a felettünk álló vitapartnerek-negengedték, hogy leadjuk voksainkat az általuk kidolgozott javaslatokra.

Őllehet ugyanez lett volna az eredmény, ha az hosszas obstrukciók ellenére szavazhattunk volna arról, hogy melyik tervezet legyen a tárgyalási alap. Az így elfogadott, és a parlament elé terjesztett "nyers"tervezetet azután a diákság más-más véleményű tagjai, csoportjai csiszolgatták volna. Hiszen ezért is gyűltünk össze!

Nem a felelősök keresése céljából íródott a cikk, oktalanság volna ezt utólag felhozni. De miért is tennénk ezt, hiszen a napirendi pontokat is fordítva szerettük volna/először a HKR, utána az általános javaslatok/. Mi szavaztuk meg a napirendi pontokat is! Hát hol van a saját erőnkbe vetett önbizalmunk, ha tőlünk függetlenné válik a világ ilyen kis szelete is!

Nézők vagy szereplők? A történetekért többek között én is felelős vagyok, hogy fenti észrevételeimet nem ott és azonnal a parlamentnek mondtam el.

Földi Tamás

xxxx

### Objektív érdekünk

Valószínűnek tartom, hogy a KISZ képviselőjében elmondott és a Gondolat-jelben megjelent javaslat az egyetemi többség/vélt/érdekeket fogalmazta meg abban a kérdésben, hogy a nyelvészet és az irodalom oktatását válasszák szét, illetve a nyelvészetet csak az irodalom szakhoz és a nyelvtan közép-és általános iskolai tanításához feltétlenül szükséges mennyiségben kelljen tanulni.

A nyelvészet népszerűtlenségére nem kell több bizonyíték, de vajon mi az oka a bölcsészhallgatók e tantárggyal szemben érzett ellen-szenvének. Sajnos talán éppen a nyelvészet fő erénye, amit így szoktak megfogalmazni: "a humán tudományok matematikája". A szigorú módszertan és belső szerkesztettség és egzaktság ami jellemzi mint a lehet a nála "tudománytalabb" tudományok számára, de ebből következik, hogy racionális gondolkodást, tudományos alaposítást kíván, s ez esetleg elfeledtetheti előbbi jó tulajdonságait.

Persze, miért is tanulnánk többet a feltétlenül szükségesnél?! Mennyi is az a "feltétlenül szükséges"?

A nyelv az emberi tudat formája, s így olyan szemiotikai jegyeket is hordoz, amelyek minden, társadalommal kapcsolatos területen érvényesek, illetve az egész társadalomra vonatkoznak. Talán túlzás ezt érvként emlitenem a szükségesség kérdésében, de az mégse volna haszon